

MÜREKKEP

Kültür – Sanat - Edebiyat

Yıl: 2017-2018
Dönem: 1
Sayı: 7

Azize KELEŞ KALEMİN BÜYÜSÜ

Bir varmış, bir yokmuş. Evvel zaman içinde kalbur saman içinde... Pireler berber iken develer tellal iken... Ben dedemin beşğini tıngır mıngır salları iken... Uzak diyarların birinde mutsuz, keyifsiz bir çocuk yaşamış. Bu çocuğun annesi ve babası o mutlu olsun diye her şeyi yapar, fakat yüzünü güldüremezlermiş.

Mutsuz çocuk, gün boyu odasında camın önünde oturur. Sadece yemek saatlerinde odasından çıkarmış. Sofrada iken de ağzından iki üç kelimedden başka hiçbir şey çıkmazmış. Okula gitmekten de hiç memnun olmuyormuş. Annesi her gün bin bir zorlukla okula gitmesi için ikna edermiş onu. Ailesi bu duruma çok üzülürmüş. Bir hastalığı olduğunu düşünüp defalarca doktora da götürmüşler fakat sapasağlam bir çocukmuş o.

Mutsuz çocuğun dokuzuncu yaş günü yaklaşmış. Ailesi yine belki yüzü güler diye neredeyse her çocuğun hayali olabilecek bir parti düzenlenmişler. Okuldaki tüm arkadaşlarını ve öğretmenlerini de davet etmişler. Onlar da son bir umut, bir gülümseme için partiye gelmişler. Partide palyaçolar, oyunlar, renk renk pastalar ve çeşit çeşit hediye paketleri varmış. Fakat çocuk yine bir tebessüm bile etmemiş. Annesi ve babası artık onun hiç mutlu olmayacağını düşünerek misafirleri göndermişler. Çocuk hediye paketlerine bakmıyormuş bile. Onun yerine annesi tüm paketleri açıp odasına götürmüş. Ve artık oğluna kızmaya başlamış. Senin yüzünü neden güldüremiyoruz diye gözyaşlarına boğulmuş. Çocuk annesini öyle görünce hediyelerle ilgileniyor gibi davranmış. İçlerinde süslü püslü mavi yıldızları olan bir kalem görmüş. Yanında da bembeyaz kar gibi sayfaları olan bir defter varmış. Bunlar ilgisini çekmiş. Defter ve kalemi alıp masasına geçmiş. Ve ne hissediyorsa yazmaya başlamış. Yazdıkça hafiflemiş, hafifledikçe yüzü gülmeye başlamış. Saatlerce yazmış. Neredeyse defteri bitecekmiş. Fakat inanılmaz mutlu hissediyormuş kendisini. Koşup anne ve babasının yanına gitmiş. Olanları anlatmış. Ailesi onu yüzündeki gülümsemeyi görünce dünyalar onların olmuş. Meğer bu mutsuz çocuğu güldürecek şey yazmakmış. O günden sonra yanından kalem ve defterini ayırmamış. Böylece yüzünden gülümseme de eksik olmamış.

Sılanur DİŞLİ GELECEĞİME SESLENİŞ

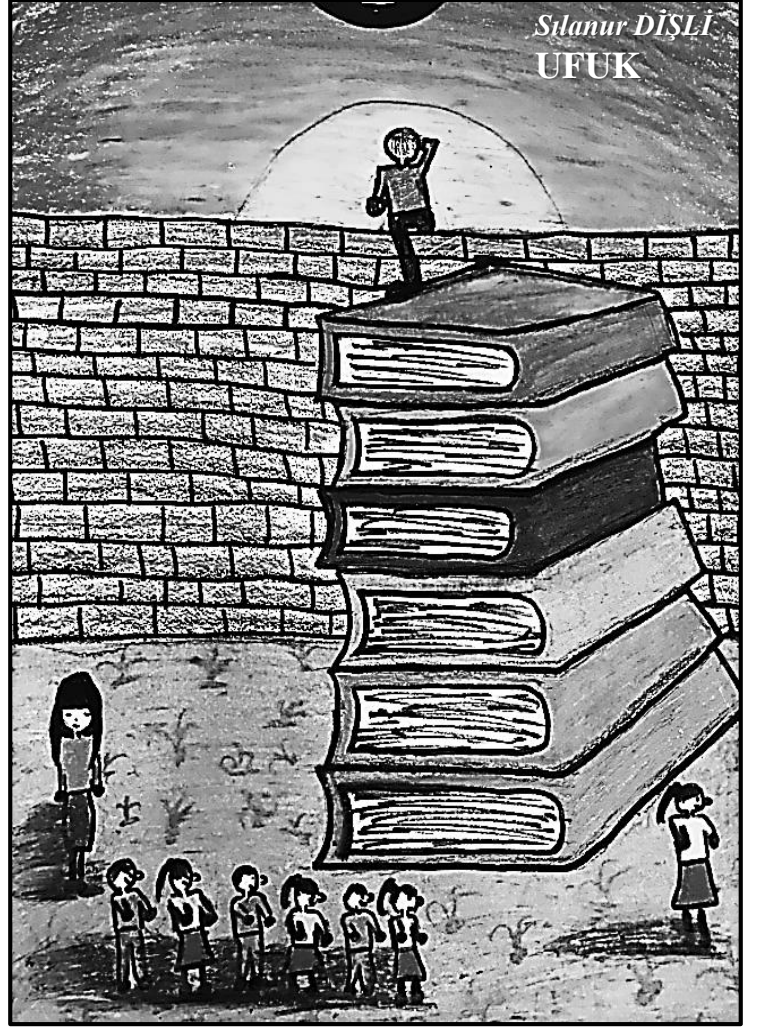
29.11.2017

Sevgili geleceğim,

Bu günlerde seninle ilgili çok fazla düşünmeye başladım. Beni nelerin beklediği sorusu ilk defa bu kadar aklımı yoruyor. Nedenini bu yıl ortaokulun bitiyor olması mı, yoksa bizi bir sınavın bekliyor olması mı bilemiyorum.

Büyükler bizlere bir şeyler öğütlerken hep geleceğin için diyorlar. Her şey gelecek için yapıyor ise sen çok önemlisin. Ben de sırf güzel bir gelecek için derslerime çok çalışıyorum. Sene sonu bizi bekleyen sınav için çabalıyorum. Ama acaba şimdi diğer birçok arkadaşım gibi gezip eğlenmediğim için pişman olur muyum? Büyükler olmayacağımdan emin. Böyle çabaladığım için geleceğimin güzel olacağını söylüyorlar. İnşallah yanılmıyorlardır.

Gelecek günlerim, ileride seni huzurlu, mutlu ve rahat yaşayabilmek için tüm çabam. Ama seni on dört yaşında bu kadar düşünmekten de pek memnun değilim açıkçası... Umarım bu sıkıntılara geçecek güzelliktesindir. Seni merakla bekliyorum.

Sılanur DİŞLİ
UFUK

Tuncay ALIŞKAN PUSULAM

Sen benim pusulamsın,
Yolumda ışığımsın,
Söylerim sen yazarsın.
Sadık dostsun kalemim.

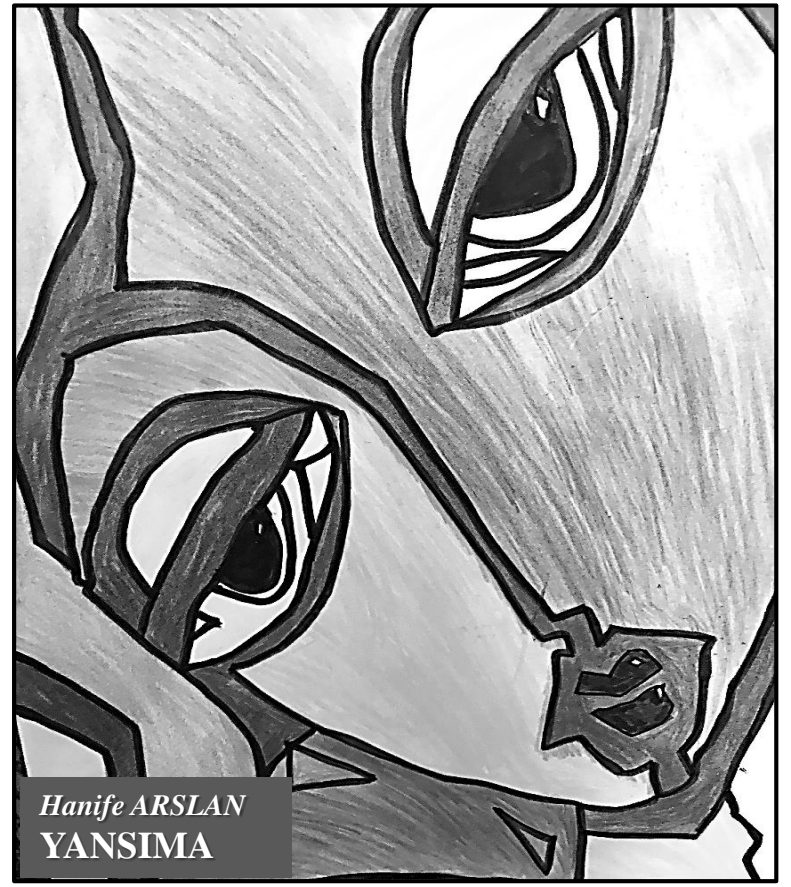
Sırdaş olduk seninle,
Bütünleştin elimle,
Duygu düşüm seninle,
Yarenimsin kalemim.

Kimse bilmez derdimi.
Sen öğrettin dilimi.
Görür görmez halimi,
Anlayansın kalemim.

Sen beni hiç bırakma,
Yaralarımından kopma.
Ben yolda kaldığımda,
Yürütensin kalemim.

Odamda oturmuş kitap okurken, dikkatimin dağılmaya başladığı fark ettim. Oysa kitap epey sürükleyici idi. Kafamı kitaptan kaldırıp uzun bir of çektim. Kitap okumama engel olan şey neydi? Bir süre gözlerimi kapatıp bekledikten sonra saatin tik taklarının benim dikkatimi dağıttığını düşündüm. Sonra saate bakıp kaldım.

Saat masamın üzerinde köşede duruyordu. Tik taklar sanki bana zamanı hatırlatmaya çalışıyordu. Sanki minicik saniye göstergesi ve yelkovan güçlerini birleştirip akrebi itmeye çalışıyorlardı. Zaman geçsin istiyordu sanki yelkovan. Ben de o an kendimi yelkovana benzettim. Sanki ben de zamanın geçmesini bir an önce büyümeyi istiyordum. Büyüklerse saatin akrebi gibiydi. Onlar da direniyorlardı zamanın ilerlemesine. İnsanlar büyüdükçe yelkovan olmaktan uzaklaşıyordu demek ki. Bunları düşünürken birden güldüm kendime. Düşündüklerim büyük şeylermiş gibi geldi bana. Ne zaman böyle farklı düşünmeye başladım derken elimdeki kitaba kaydı gözüm. Zihnimi, aklımı, fikrimi açan bu kitapları işte. O an saatin tik taklarını unutup düşüncelerimi büyüten kitabıma geri döndüm.

Hanife ARSLAN
YANSIMA

Reyhan Asya KANDEMİR
KAR TATİLİ

O sabah okula gitmek için çalan alarm ile değil de belediyenin anonsu ile uyanmıştım. Duyuruda söylenenlere göre kar yağışından dolayı okullar tatil olmuştu. Okulu çok severim aslında ama karla oynamak da başka bir eğlenceli olurdu. Karın yağdığını haber vermek için kardeşim Yavuz Selim'e haber vermek için odasına koştum. Tek başıma oynayamazdım ya! Ama o horul horul uyuyordu. Omuzlarından tutup salladım.

-Uyan hadi, bak ne güzel kar yağıyor.

-Eee, ne olmuş yani, hiç mi kar görmedin?

-Kalk, kalk hadi kardan adam yapmak için sabırsızlanıyorum.

Sonunda onu da kaldırdım ve annemin tembihleriyle kendimizi atkı, eldiven ve berelerle matruşka bebekleri gibi sardık. Artık karla oynamak için hazırдық. Kolay değil bir yıl bu anı bekliyorduk. Elimize kardan adamın burnu için havuç, gözleri için siyah düğmeler ve kafasına geçirmek için şapka da almıştık.

Bahçeye indiğimizde ellerimizdekileri bırakıp önce biraz kartopu oynadık. Sonra kardan adamımızı yaptık. Sonra malzemeleri almak için döndüm. Bir de ne göreyim. Bizim kardan adamın burnu küçük kardeşim için atıştırmalık olmuştu. Eve çıkıp tekrar havuç aldım. Fakat indiğimde kardan adamın yerinde yeller esiyordu. Yavuz Selim onu imha etmişti. Oflaya puflaya tekrar kardan adam yaptım ve ona gözüm gibi baktım. Sürekli eridi mi diye cama bakıyordum. Hatta ona aile bile yapmış, isimler koymuştum. Her kış gelip, kar yağdığında aklıma kardan adamım Karbeyaz ve ailesi gelir. Yaşadığım şoklara katıla katıla gülerim. Bu sene de karın yağmasını heyecanla bekliyorum. Bakalım bu sene ne maceralar yaşayacağım.

Sudenaz ŞİMŞEK

BABAANNENİN TABAKLARI

Bahar geldiğinde evimizin altındaki depo olarak kullandığımız yeri temizleyip babama ahşap atölyesi yapma kararı aldık. Ahşap oymayı, bir şeyler üretmeyi çok seviyordu. Emekli de olunca bu işlerle daha çok uğraşacağını söyleyip orayı atölye yapmaya karar verdik. Fakat sıkı bir temizlik gerekiyordu.

Nisan ayının ilk hafta sonuydu galiba. Annem babam ben ve ablam kahvaltımızı yaptıktan sonra depoya indik. Evimiz zaten müstakil ve bahçeliydi. Annem biz babamla tüm eşyaları dışarı çıkarıyorduk, annem ve ablam da gerekli olup olmayanları ayırıyorlardı. Ben ufak tefek poşetleri taşıyordum bahçeye. Annem poşetleri tek tek açıp bakıyordu. Biz babamla depoda iken annemin birden bağırıldığını duyduk. Babamla dışarı fırladık. Annem elinde eski püskü tabaklarla donakalmıştı. Üstelik gözleri de dolmuştu. Babam işi anlamış gibi annemin elini tuttu. Bizse ablamla boş boş birbirimize bakıyorduk. Sonra babam bize döndü:

-Kızlar bunlar annenizin babaannesinin tabakları. Zamanında bunlarla yemek yerlermiş. Anneniz eski günleri hatırlayıp duyulandı herhalde, dedi.

Tabaklar bakır denilen metaldendi. Çok eski ve yıpranmışlardı ama annem kalsın bunlar atılacakların yanına koymayın diye ayırdı tabakları.

Babam da:

-Tamam, hanım sen bana bırak onları diyerek tekrar depoya götürdü tabakları.

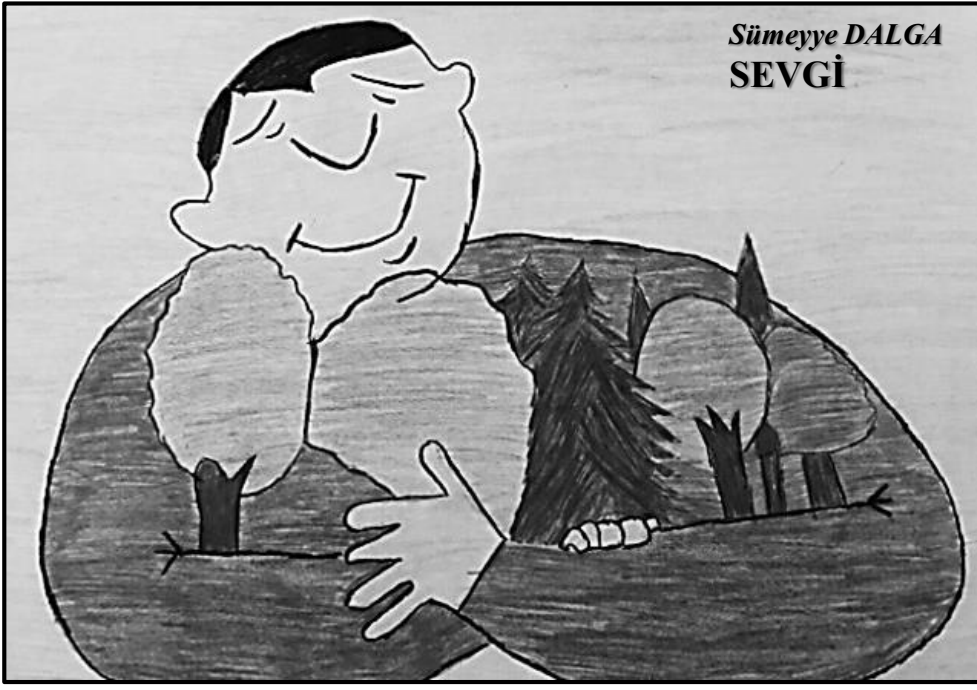
Bizse nefes almadan çalışarak depoyu temizlemeyi tamamladık. Bir hafta sonra annemin doğum günü idi. Sürpriz olmasa da onun için bir şeyler hazırladık. Yemekleri babam yaptı. Pastayı da ablamla ben. Bir gün oldun dinlensin istedik annem. Pastamızı keyifle yerken babam anneme sade paketlenmiş bir kutu uzattı. Annem şaşkın bir şekilde aldı eline kutuyu:

-O kadar yorulduanız zaten, bir de hediye mi aldınız? Ne gerek vardı?

-Sus sen hanım, aç bak bakalım, ne diyeceksin.

Annem kutuyu açınca donup kaldı. Minnetle babama baktı. Babam annemi çocukluğuna götüren o tabakları temizletmiş. Kalay denilen bir şeyle taptaze hale getirtmişti. İçlerine de çiçekler yaptırıp kullanılır bir hale getirtmişti. Annemim yine gözleri doldu. Babama sarılıp ağladı. Annem hayatında bu kadar kıymetli bir hediye almadığını söyledi. Hemen tabaklarına salonda bir yer buldu. Babaannenin tabakları artık salonumuzda idi.

Sümeyye DALGA
SEVGİ

Enes Fazlı ALABAŞ
KILAVUZ

Biri var benim beynim,
Biri var benim elim,
Beni geliştirir o kişi,
Evet bildin, öğretmenim

O hep çok sever seni,
Verir tüm ilgisini.
Öğretir bilgisini,
Candan öte öğretmen.

Sen çalışır büyürsün,
Mutlulukla yürürsün.
Huzur denen bu havuz
Öğretmenin kılavuz.

Reyhan Asya KANDEMİR
ORYANTRİNG TURNUVASI

Ben dördüncü sınıfta iken oryantring kursu almıştık. Kursun ardından bir yarışma düzenlenmişti. Her yıl yapıyormuş bu büyük yarışmalar. Hızlı koşan bir öğrenci olduğum için öğretmenimiz bu yıl benim de bu büyük yarışlara katılmamı istedi.

O yılki yarışma Gazi Üniversitesi yerleşkesinde yapılmıştı. Sabah heyecanla oraya gittik. Yarışma sırası bana geldiğinde bir ceylan gibi koşmaya başladım. Parkuru tamamlamıştım. Artık gözüm hakemde idi. Ama yorgundum. Artık çamurlu yolda spor ayakkabı yiyemediğimiz için mi yoksa dalağımdaki şişlikten mi bilmiyorum bir ara dinlendim.

O sırada yıldırım gibi gelen Buse'yi gördüm. Arkadaşımdı ama onu görünce yarışmayı kazanmak için ileri atıldım.

Hakemler bir masada beraber oturuyorlardı. Dört kişi idiler. Ben en sağdaki hakeme kâğıdımı uzattım. O esnada Buse de soldaki hakeme kâğıdını vermişti. Fakat benim kâğıdımı vermeye çalıştığım hakem yanındaki arkadaşını göstererek önce oraya vermeliydin, dedi. Buse'nin kâğıdı onaylanmıştı bile. Saniye farkıyla derece alma hakkını kaybetmiştim. Böyle olunca üzüldüm elbet. Fakat dereceyi alan arkadaşım Buse olduğu için onun adına çok sevinmiştim. Hemen onu tebrik ettim. Bu heyecanlı gün de anılarım arasında güzel bir yer aldı.

Hanife ARSLAN
ÖZEL BİR GÜN

Türkçe dersinde idik. Öğretmenimiz bizlere birkaç gün önce fiilde kip konusuyla ilgili bir yarışma yapacağını söylemişti. Tüm sınıf sabırsızlıkla Perşembe gününü beklemiştik.

Ders başladığında öğretmenimiz yarışmanın kurallarını açıkladı. Küçük kağıtlara yazılan fiilleri kura ile çekip kağıtta istenen biçimde çekimleyecektik. İlk önce tüm sınıf birer kağıt çekecekti. Çekimleme yapabilenler bir üst tura çıkacaktı. Turnuva gibi bir yarışma olacaktı bu. Tüm sınıf yarışmaya hazırlandığımız için, hepimiz iddialıydık. Fakat bazılarımız heyecanına yenik düşüyor, en iyi bildiği kipi bile unutuyordu.

Ben de heyecanına yenilenlerdendim. Yarı finalde elenmiştim. Finale Mustafa ve Nursena kaldılar. Fakat final öyle çekişmeli geçti ki... her iki arkadaşımız da seçtiği kağıttaki çekimlemeyi yapıyordu. Biri diğerini eleyememişti bir türlü. Tam yedi tur sürdü final. Sonunda ise Nursena kazandı. Onu ilk tebrik eden de rakibi Mustafa oldu. Çok eğlenmiş, heyecanlı bir ders geçirmiştik. Öğretmenimiz bu galibiyeti için Nursena'ya bir kitap hediye etti ve şampiyon olduğu için sınıf panomuza onun ismi asıldı. Bir sonraki turnuvayı sabırsızlıkla sınıfa bekliyoruz. Bakalım bu sefer ne heyecanlar yaşayacağız.

Fatmanur ESİM
DOST YÜZÜ

Aile, insanın en güvendiği sığınak, en sevdiği varlıktır. Anne, baba, kardeş, dayı, teyze hepsi ailemizin temel taşlarıdır. Hayatımızı güzelleştiren, neşemize neşe katan insanlardır. Aile kan bağıyla tanımlanan bir şey olsa da bazen hiçbir kan bağınız olmasa bile aileniz kadar değer verdiğiniz insanlar olur. Bunlar bizim dostlarımızdır. Derdinizi, neşenizi en gizli sırlarınızı dostlarınızla paylaşırsınız. Sıkıntılı zamanlarda, sizi dertlerinizden çekip alacak bir dost lazımdır her insana. Samimi bir dost yüzü sizleri de gülümsetecek, dertlerinizi hafifletecektir. Fakat her insan dost konusunda çok şanslı olmayabilir.

Ben dostu olmayan insanlara nedense çok üzülürüm. Mutsuz, keyifsiz bulurum bu insanları. Paylaşacakları, anlatacakları olmayan insanlardır bence onlar.

Ben tüm insanların en azından bir tane sağlam dostları olması gerektiğine inanıyorum. Hepimizin çok iyi anlaşacağı, uyusacağı insanlar mutlaka vardır. İşte bunlar bizim dostlarımız olacaktır. Umarım hepimiz hayatımıza dostlarımızı katmışsınızdır ya da en kısa zamanda dostlarınızla tanışacaksınız.

Zekiye Elif ÖZDEN
KRALIN ÇOBAN OĞLU

Bir varmış, bir yokmuş. Evvel zaman içinde kalbur saman içinde uzak ama huzurlu diyarların birinde bir fakir çoban yaşarmış. Bu çoban kimsesizmiş. Küçük bir köyde tek başına yaşar, köy halkının hayvanlarına bakar ve onların yardımıyla geçinirmiş.

Çoban her sabah erkenden tüm hayvanları toplar köyün yakınındaki yemyeşil alanda onları otlatırmış. Bir sabah yine tüm hayvanları alıp otlatmaya götürmüştü. Hayvanlar karınlarını doyururken o da bir ağacın altına uzanıp uyuklamaya başlamış. Rüyasında bir yaşlıca adam görmüş.

Bu adam yanında kendi yaşına yakın bir kadınla sürekli ağlıyormuş. Ağlıyorken de sessizce oğlum diyormuş. Çoban birden uyanmış. Rüyasını düşünerek hayvanları alıp köye dönmüş. Çoban bu rüyayı aynı yerde aynı şekilde tam üç gün görmüş. Üçüncü günün sonunda bu rüyayı olduğu gibi köyün en yaşlısı olan Hafize teyzeye anlatmış. O da:

-Yavrum, bu rüya boş bir rüya değil ama ne demek olduğunu bir türlü anlayamadım, demiş. Çoban:

-Ben de senin gibi düşünüyorum ama ne yapmalı bilmiyorum. Hafize teyze:

-Yan köyde birisi var rüya yorumlarmış, her dediği de çıkarmış. İstersen ona bir git.

Çoban ertesi sabah hayvanları almamış. Doğruca o köye gidip rüya yorumcusunu bulmuş ona da olanları bir bir anlatmış o da bu ağlayanların onun annesi ve babası olduğunu, üstelik tarifine göre bu adamın ülkenin kralı olduğunu söylemiş. Çoban gülmüş. Yorumcu onunla dalga geçiyor sanmış ama anne babasının olması düşüncesi onu çok heyecanlandırmış. Köye gidip olanları anlatmış. Köylülerden kimisi git krala olanları anlat demiş, kimisi de seni ona yaklaştırmazlar boşa yola çıkıp yorulma demiş.

Çoban karar verememiş bir türlü. Ama her gün yine aynı rüyayı görmeye devam edince yola çıkmaya karar vermiş. Az gitmiş uz gitmiş dere tepe düz gitmiş altın ay bir güz gittikten sonra kralın yaşadığı şehre varmış. Yollarda sürekli tellallar geziyormuş. Bunlar kralın oğlunu aradığını, bulana büyük ödüller vereceğini söylüyorlarmış. Bunu duyunca çoban iyice inanmış kralın oğlu olduğuna. Doğruca saraya gitmiş, içeri girmek istemiş. Ama kimse inanmamış ona. O sırada kral duymuş bağırmaları. Bırakın gelsin diye seslenmiş. Çoban tüm olanları anlatmış. Meğer kralın büyük bir düşmanı varmış. Ona acı çektirmek için oğlu daha bebekken kaçırmış. Kral bu düşmanını yıllardır zindanda tutuyormuş çobanın anlattıklarını duyunca hemen o adamı çağırtmış. Çoban bir de ona söylemiş olanları. Adam bu çobanın yaşadığı yeri, anlattıklarını doğrulamış. Evet, demiş krala bu senin oğlun. Kral gözyaşları ile oğluna sarılmış. Çoban yıllar sonra bir aileye kavuşmanın verdiği sevinçle beraber bir de şaşkınlık yaşıyormuş. Saatlerce sarılıp ağlaşmışlar. Çoban yıllardır ona köylülerin baktığını söylemiş kral. Kral da oğlunu böyle koruyup büyüten köylülere ufak da olsa bir teşekkür etmek istemiş. Köydeki her bir eve bir deve yükü erzak yollamış.

Köylüler hem çobanın ailesine kavuşmasına hem de yapılan bu yardımlara çok sevinmişler. Bu huzurlu ülke yine mutlulukla yaşamaya devam etmiş.

Leyla UÇAN
KAR BEKLERKEN

Kar, gözlerim yolunu.
Uzat artık kolunu,
Kayalım, oynayalım.
Senle bayram yapalım.

Dökül artık dünyaya,
En çok da Çubuk'a.
Bembeyaz olsun her yer.
Sana herkes gelin der.

Sabah hemen kalkarım,
Cama koşar bakarım.
Seni göremeyince,
Üzgün kalır bıkarım.

Kavuşalım biz sana,
Bak gidiyor kasım da.
Çocukların gözü yolda.
Sen gel bizle oyna.

Ümmügülüm DEMİRCİ
BEN BİR GÜRGEN
DALIYIM

Hasan Ali Toptaş'ın bu harika kitabı ile Türkçe öğretmenimiz sayesinde tanıştım. Bu özel kitap bir gürgen ağacının gözünden, bir ormanın insanlar tarafından acımasızca yok edilmesini anlatıyor. Kitapta ağaçlar, doğa tıpkı insanlar gibi konuşuyor, hissediyor.

Bunlar da bize ağaçların canlı varlıklar olduğunu tekrar hatırlatıyor. Okurken doğa için canınız acıyor. İnsanlığınızdan utandığınız bile oluyor. Bunları gerçekten biz mi yapıyoruz diye soruyorsunuz. Kitap da yer alan çizimler de oldukça etkileyici. Hepinizin beğeneceğini düşünüyorum. Hatta neredeyse eminim. Bu güzel kitapla tanışmak için lütfen acele edin. Pişman olmayacaksınız.

İMTİYAZ SAHİBİ

Nusret PARLAK

GENEL YAYIN YÖNETMENİ

Zehra SANCAR

YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ

Oğuz ÇİMEN

GÖRSEL DANIŞMAN

Esmâ COŞKUN

Şehriban ÜN

YAYIN KURULU

Semra DOĞAN

Gülsüm KANDEMİR

Nilüfer AKBAŞ

OKUL ADRES TELEFON

ÇUBUK ATATÜRK ORTAOKULU

Atatürk Mah. Alim Sok. No:21 Çubuk/ ANKARA

(0312) 837 1075